

σίων, καὶ ὑπάρχει ἰδιαίτερός τις Βιενναῖος ρυθμὸς ριπιδίων, διακρινόμενος διὰ κομψοτάτων καὶ χαριεστάτων ἐφευρέσεων ἐν τῇ διακοσμῇ καὶ ἐξεργασίᾳ. Πλὴν τούτου ἡ Αὐστρία παράγει ἐξαίρετον ὑλικὸν διὰ τὴν τεχνουργίαν τῶν ριπιδίων, ὡς λ. χ. ζύλα λεπτοτάτης ποιότητος, διὸ τὰ αὐστριακὰ ριπίδια ἀπέκτησαν, ὅπως καὶ τὰ ἰσπανικά, δικαίωμα ἰθαγενείας ἐν ταῖς μεγαλειτέραις ἀγοραῖς τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ Γερμανία ἔκαμε κατὰ τὰ

τελευταῖα ἔτη ἱκανὰς προόδους ἐν τῇ μηχανουργίᾳ τῶν ριπιδίων, ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀμίλλαν πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἥτις παράγει τὰ ἄριστα, ὡς εἵπομεν, τοῦ εἶδους τούτου προϊόντα τῆς τέχνης.

Πρὸς προαγωγὴν τοῦ κλάδου τούτου τῆς βιομηχανίας ἐν Γερμανίᾳ σκοπὸν εἶχε νὰ συντελέσῃ καὶ ἡ ἐσχάτως ἐν Καρλςρούη γενομένη ἐκθεσις ριπιδίων, ἐξ ἧς παρελάβομεν τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας εἰκόνας.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Μέρος Α'.

Δούκισσα Ἑλένη ἐρείδεται ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐν τινι αἰδούσῃ τῶν Ἀνακτόρων· παρ' αὐτὴν ἡ Πριγκίπισσα τῆς Ἀντιοχείας καὶ ἡ Κόμησσα τῶν Σαλώνων ἀδημονοῦσιν ἐπὶ τῇ μελαγχολίᾳ, ἥτις τήκει αὐτὴν καὶ παντοῖα μηχανῶνται, ὅπως διασκεδάσωσιν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ Δούκισσα ἀπαντᾷ,

Παρῆλθον πλέον δι' ἡμᾶς οἱ εὐθυμοὶ
τῆς ἥβης χρόνοι, ἐλευκάνθην βαθμηδὸν
ὑπὸ τὸν φόρτον δυσβαστάκτου στέμματος,
καὶ φυσικῶς ξοφοῦνται πάντα πέριξ μου,
ἐνόσφ' πρὸς τὴν νύκτα τὴν ἀτέρμονα
βραδέως προσεγγίζω.

Κόμησσα.

Οἷα ἔκφρασις!

Τὸ ἥμισυ τοῦ βίου διανύσασα,
καὶ εἰς τὸν κολοφῶνα ἱσταμένη νῦν
τῆς δόξης καὶ ἰσχύος, ἀπεκόμισας
τὰς εὐλογίας τῶν λαῶν σου, ἀμοιβὴν
γονίμου παρελθόντος καὶ ἀνέφελον
ὁρᾷς τὸ μέλλον.

Δούκισσα.

Στέμμα, φίλη, φέρεις σὺ

τὰς εἴκοσιν ἀνοίξεις, ὧν ὑπέκλειψαν
τὰ ρόδα πάντα αἱ φαιδραὶ σου παρειαί,
τὰ δροσερά σου χεῖλη γέλωος ἄδολος
ἀπαύστως στέφει, καὶ ἀστράπτει φωταυγῆς
ὁ μέλας ὀφθαλμὸς σου.

Κόμησσα.

Τόσας ἔχομεν

εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Πλάστην ἀφορμάς.
Παράδεισος ὁ κόσμος καὶ τρισόλβιοι
οἱ ἐν αὐτῷ τρυφῶντες.

Πριγκίπισσα.

Τῆς φαιδρότητος

καὶ εἰς ἡμᾶς μετὰδος ταύτης· ἄσπρατα
γνωρίζεις τόσα. Ἡ γλυκεῖά σου φωνὴ
καὶ θέλγει καὶ πρᾶυνει.

Κόμησσα.

Προθυμότατα·

ἀλλ' ἡ Γαληνοτάτη;

Ἐπινεύσασθαι καὶ τῆς Δουκίσσης, ἡ Κόμησσα Θάμαρ
ἄδει τότε πρὸς τὴν βάρβιτον τὸ ἐξῆς ἡδιστον ἄσμα.

Ἀγέρωχοι χωροῦσι σταυροφόροι

ὑπὲρ κοιλάδας καὶ δρυμοὺς καὶ ὄρη,

οὐδὲ φλογμοὺς φοβοῦνται οὐδ' ἐρέβη.

Χρυσοὺς ὁ θάραξ ὡς ἀστὴρ μαρμαίρει,

ἀλλ' ἕκαστος θυμῆρες σῆμα φέρει

τὰ χρώματα τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ἀειθαλεῖς τροπαίων δάφνας δρέπει,

ὥχρὰ τὰ πλήθη ἀκαδέκτως τρέπει

καὶ δι' αἱμάτων τὰς ἐρήμους δεύει.

Ἐπὶ πτωμάτων διαβάς μυρίων,

κρεμᾷ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν φρουρίων·

τὰ χρώματα τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Εἰς τῆς Συρίας τὰς φαιδράς ὁάσεις,

παρὰ τὰς ὄχθας τῆς νεκρᾶς θαλάσσης

εἰς πόθος ὑπὲρ πάντας πρυτανεύει,

πόθος ἀφάτου εὐφροσύνης πλήρης,

πόθος φοιτῶν ἀπαύστως ἐν ὀνείροις,

εἰς ἀσπασμὸς τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ὁ τάφος ἐλυτρώθη τοῦ Σωτῆρος,

περίδοξος ἐπέστρεψεν ὁ ἥρωας,

ἰδοὺ πρὸ τοῦ Μεγάρου ἀφιππεύει.

Τὰ πλήθη νίκης ἄδουσι παιᾶνα,

καὶ τὸν λαμπρὸν ἀμείβει Μεγιστάνα

εἰς ἀσπασμὸς τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ἀλλὰ τὸ θυμῆρες ἄσμα, ἀντὶ πάσης βελτιώσεως,
ἐπιτείνει ἀπ' ἐναντίας τὴν δυσθυμίαν τῆς Δουκίσσης,
ἥτις ἀπομακρύνει εὐσχήμως τὴν Θάμαρ, ἐρωτωμένη δὲ
ὑπὸ τῆς Πριγκίπισσης τί ἐπταίσειν ἡ τλήμων, ἀπαντᾷ,

Μίαν ἔχυσε

σταγόνα εἰς τὸ πλήρες ἤδη κύπελλον,

καὶ τὸ ἐφ' ὅλα ἔτη ἀδροιζόμενον

εἰς τὴν ψυχὴν μου ἄλγος ἀκατάσχετον

μὲ κατακλύζει τέλος.

Πριγκίπισσα.

Ἄν ἐγνώριζον,

παρηγορίαν ἴσως ἡδυνάμην πῶς . . .

Δούκισσα. Μετὰ τῶν Φράγκων συνεδέσθην πρὸ πολλοῦ,

ἀλλ' Ἑλληνίς γνησία μένω πάντοτε,

καὶ ὅτε ἀτάσθαλως ὀνειδίζεται

τὸ δοῦλον γένος πρὸ ἐμοῦ αἰσθάνομαι

τὴν ὕβριν ὡς ἰδίαν.

Πριγκίπισσα.

Ἐχεις δίκαιον

Ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη ἐλησμόνησε·

πλὴν σύγγνωθι.

Δούκισσα.

Βεβαίως ἐνικήθημεν,

ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἦτα μέλαν ὀνειδος

τῶν νικητῶν ὑπῆρξεν· ἐξεστράτευσαν

ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν Σταυρὸν κεντήσαντες,

τῶν θείων τόπων κεχρισμένοι λυτρωταί,

τοῦ θεανθρώπου εὐγενεῖς ὑπέρμαχοι,

ἀλλ' ἦσαν ταῦτα δελεάζον πρόσχημα,
δι' οὗ οἱ Πάπαι τοὺς ἀπλοῦς παρέσυραν.
Τὸ σχέδιον ἦν ἄλλο, προαιώνιον
τῶν Ποντιφῆκων καὶ λυσσῶδες μέλημα,
τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἡ φθορά,
τοῦ ἡμετέρου θρόνου ἡ κατάθραυσσις.

Ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς ὁμιλίας ταύτης περιγράφονται
διὰ λαμπρῶν καὶ τραγικῶν χρωμάτων τὰ κυριώτερα
τῶν συγχρόνων γεγονότων, καὶ ἰδίως οἱ ἀγῶνες τοῦ
ὑποδούλου γένους πρὸς παλινόρθωσιν τοῦ περικλεοῦς
θρόνου τῶν Ἰσαύρων, μεθ' ὃ εἰσαγομένων τοῦ Στρατη-
γοπούλου καὶ Φιλανθρωπίνου, ἀποσύρεται ἡ Πριγκίπισσα.

Οἱ δύο διευδυνταὶ τῶν τέως περιωνύμων ἐν Θήβαις
μεταξουργεῖαν περιγράφουσι τότε τῇ Δουκίσσῃ τὴν οἰκ-
τράν θέσιν, εἰς ἣν ταῦτα εἶχον περιέλθει, ὡς ἐκ τῶν
ἀπαύστων φόρων καὶ τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς ἐκλιπαροῦσιν,
ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἰδιοκτῆτου Λασκάρεως, ὑπὲρ τὸ, δέον
ὑπερηφάνου διὰ τοιαῦτα διαβήματα. Ἀλλ' ἀκριβῶς τότε
ὑπείσערχεται ὁ Βρυέννιος μετὰ πολυτελοῦς συνοδείας,
καὶ ἀγερῶχας ἀπορρίπτει τὰς δικαίας αὐτῶν αἰτήσεις.

Μάτην παρατήρει ὁ Στρατηγόπουλος ὅτι
τὸν ἀμνητὸν θερίζει ὁ τὴν ἀρουραν
παίνων καὶ ποτίζων, ὁ προθέλυμνον
τὸν στάχυν ἐκριζώσας, δρέπει ἄχυρα.

Εἰς μάτην ἡ Δούκισσα συνηγορεῖ, ὁ Βρυέννιος ἀνακράζει:
Τριχάπτων χρεῖαν οὐδεμίαν ἔχομεν
καὶ χρυσοπάστων σηρικῶν περιβολῶν.
Τοῦ Βυζαντίου ἰσῶς ταῦτα φέρουσιν
οἱ θηλυδῶραι, δι' ἐμὲ χαλκεύσατε
ῥομφαίας, λόγχας καὶ ἀτέγκτους θώρακας,
ἂν εἰς δουλοπαροίκους ἐπιτρέπεται
τοιαύτη τεχνουργία.

Φιλανθρωπίνος, ὑπερηφάνος. Οἱ προπάτορες
ἡμῶν ὑπῆρξαν δεξιοὶ ὀπλοποιοί,
καὶ χειρισταὶ τῶν ὅπλων δεξιώτεροι,
ἀλλὰ νομίζω, ὅτι πρᾶττετε κάλλιον
μὴ συνδαυλίζων ταύτην τὴν ἀνάμνησιν.

Βρυέννιος. Μὲ ἀπειλεῖς; Καὶ τοῦτο τοῦ Λασκάρεως
ὑπόδειξις βεβαίως!

Στρατηγόπουλος. Ὑποβάλλομεν
τὸ σέβας τὸ ἀνῆκον, ἐνδοξότατε.

Βρυέννιος. Μακράν μου! Καὶ μὴ πλέον μ' ἐνοχλήσητε,
ἢ, μὰ τὸ στέμμα τῶν κλεινῶν προγόνων μου.

Ἀπελθόντων τῶν δύο Θηβαίων, μένουσι μόνοι ἡ
Δούκισσα καὶ ὁ Δούξ, ὅστις ἐν τούτοις ἀποκρούει πάσας
τὰς συνετάς παραινέσεις τῆς μητρὸς, καὶ κηρύττει ὅτι αἰτία
τῆς κορυφουμένης δυσαρρεσκείας τυγχάνει

ἡ φύσις ἡ ἀτάσθαλος
τῶν ἐγχωρίων, ἡ ἀπαύστως δάκνουσα
τὸν χαλινόν.

Δούκισσα. Οὐδόλως τοῦτο ἄπορον.
Οὐδεὶς λαὸς προθύμως φέρει τὸν ζυγόν,
καὶ μάλιστα ὁ πάντων εὐκλεέστερος,
ὁ τὴν ἐλευθερίαν ὡς θεόσδοτον
θηλάσας γάλα.

Βρυέννιος. Τὸ μαμμόδρεπτον ἡμεῖς
διὰ τοῦ ἄρτου τῆς δουλείας τρέφομεν.

Δούκισσα. Ὁ ἀναβάτης ἵππον ἄγει εὐγενῆ,
θαυπέων καὶ ἀμειβων, ἀλλ' ἐκμαίνεται
τὸ ζῶον ἂν ἀπαύστως καταθλίβεται.

Βρυέννιος. Τοὺς περνιστήρας ἔχω καὶ τὴν μάστιγα.
Γνωρίζεις ποῦ βαδίζω. Θεῖος δάκτυλος
τὸ τέρμα μοὶ δεικνύει, τὴν συμπλήρωσιν
τῶν εὐκλεῶν θριάμβων τῶν προγόνων μου,
καὶ τῆς Φραγκοκρατίας τὴν ἀνάστασιν.

Δούκισσα. Εἰς τὰ παρόντα, ὦ νιέ, ἀρκέσθητι.
Κατέχεις θρόνον ἴσον πρὸς βασιλικόν,
τῆς ἱπποσύνης ἀληθὲς ἀγλαΐσμα·
ἀμύθητος ὁ πλοῦτος, καὶ τὸ σθένος σου
οὐδὲν φοβεῖται, τοῦ Αἰγαίου ἄρχουσιν
αἱ κραταιαὶ Γαλέραι τῶν ναυστάδμων σου,
οἱ ἄλλοι Δούκες εὐπειδῶς ὑπείκουσιν
εἰς πᾶσαν ὀρεξίν σου, καὶ τὰ δάπεδα
τῶν Ἀνακτόρων τούτων τὰ μαρμάρια
οἱ περνιστήρες· οἱ χρυσοὶ πατάσσουσι
χιλίων Μεγιστάνων.

Βρυέννιος. Ταῦτα ἔλαβον
κληρονομίαν, καὶ ὡς μέσον τοῦ σκοποῦ
τοῦ περιδόξου πάντα χρησιμεύουσιν,
ἀλλ' οὐδαμῶς ἀρκοῦσι. Σκέψου, μητέρα μου,
ὅπως οὗτος ὁ αἰὼν ἐπήνεγκεν
εἰς τῆς Γαλλίας τὴν ἰσχὺν καταστροφάς.

Δούκισσα. Ἡ εἰμαρμένη χορηγεῖ καὶ ἀφαιρεῖ.

Βρυέννιος. Ὡς Εἰμαρμένην ἔχω τὴν ῥομφαίαν μου.
ὀλίγον ἐτι ἂν ὑπνώσωμεν καιρόν,
καὶ τῶν ἐσχάτων τούτων διωκόμεθα
τῆς Ῥώμης προπυργίων, ἐν ᾧ ἄδουσι
παιᾶνας τῶν εἰλῶτων οἱ ἀπόγονοι.

Δούκισσα. Τὸ γένος τῆς μητρὸς σου κἂν σεβάσθητι!
ἀναφωνεῖ μετ' ἄλγους ἡ Δούκισσα, καὶ ἡ ὁμιλία στρέ-
φεται περὶ ἄλλου. Ὁ Βρυέννιος ἀγγέλλει ὅτι, χρεῖαν
ἔχων κραταίων συμμάχων, προσήνεγκε τὴν χεῖρα τῆς
περικαλλοῦς γυναικαδέλφης αὐτοῦ Ματθίλδης εἰς τὸν
Γραυῖναν, ἀδελφὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ἀλλ'
ὅτι ἐκείνη, ὡς ἤκουσε

τὴν ἀγγελίαν, πελιδνὴ κατὰπληκτος,
ἀσυναρτήτους λέξεις ὑπετραύλισε,
καὶ τέλος ἐξερράγη εἰς ἀκράτητον
δακρύων καταιγίδα.

Ἐπὶ τῇ ἀντιστάσει ταύτῃ κατὰ περιφανοῦς δεσμοῦ
ἐκφράζει ἀπορίαν καὶ ἡ Δούκισσα, ἐπικαλεῖται δὲ τὴν
ἀρωγὴν αὐτῆς ὁ Βρυέννιος πρὸς κατανίκησιν τῆς ἀσυγ-
γνώστου ἰδιοτροπίας, διότι καὶ ὁ Γραυῖνας παρεσκευάζετο
ἤδη πρὸς κατάπλουν, καὶ εἰς τὰς ἐπικειμένās λαμπράς
ἐορτάς εἶχον ἤδη κληθῆ πάντες οἱ Μεγιστάνες τοῦ
Μαρέα καὶ τῶν νήσων. Ἡ Δούκισσα ὑπόσχεται, ἀλλ'
ἀφ' ἐτέρου μεσιτεύει παρὰ τῷ υἱῷ ὑπὲρ τοῦ Λασκάρεως,
ὃν εὐνοεῖ, καὶ οὐ προτείνει τὴν εἰς ἱππότην προχείρισιν,
διότι, ὡς πανίσχυρὸς τῶν Ἀθηνῶν εὐπατρίδης καὶ συγ-
γενὴς τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Νικαίας, τυγχάνει εἰς
ἄκρον δημοφιλῆς· ἀλλ' ὁ Βρυέννιος, ἀρνούμενος ἀπο-
τόμως, ἀποσύρεται. Ἐκ μονολόγου τῆς Δουκίσσης μαν-
θάνομεν τότε ὅτι ὁ Λάσκαρις, καίτοι μισούμενος ὑπὸ
τοῦ Δουκὸς, οὐχ ἥττον προσφέρεται αἰέποτε, ἐκ φυσικῆς
μεγαλοφροσύνης, φιλικῶς πρὸς τοὺς Φράγκους, δι' ὃ καὶ
λίαν σύμφορον ἐθεώρει τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ ἐξευμέ-
νισιν, προσερχομένης δὲ μετ' ὀλίγον τῆς Ματθίλδης,
προτρέπει αὐτὴν εἰς τέλεσιν τοῦ γνωστοῦ γάμου, ἀλλ'
εἰς μάτην, καθόσον μετὰ δακρύων ἐκλιπαρεῖ αὐτὴ

Η ΜΑΝΤΙΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ Gabriel Max.

τὴν προστασίαν τῆς Δουκίσσης, τῆς μόνης αὐτῆς φίλης, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀλεθρίου δεσμοῦ, εἰς οὗ τὴν ιδέαν τρέμει σύσσωμος. Τὸ αἶτιον τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀγωνίας, περὶ οὗ πεισμόνως σιγᾷ ἡ Ματθίλδη, μανθάνομεν οὐχ ἦτον ἐκ τυχαίου ἐπεισοδίου. Πρὸς χαριετισμὸν τῶν δύο Δουκισσῶν προσέρχονται ὁ Κόμης τῶν Σαλῶνων καὶ ὁ Πρωτοστράτωρ τοῦ Μωρέως. Ὁ πρῶτος διηγείται ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχεν ἐξέλθει ἐφιππος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης τῆς Ἀντιοχείας ὅπως δοκιμάσῃ ὥραϊον, ἀλλ' ἀτίθασσον ἵππον, ὅτε εἰσορμᾷ εὐγενόπαις κρᾶζων Συμφορά!

Δυστύχημα!

Δούκισσα Ἑλένη. Τί τρέχει;

Εὐγενόπαις. Ἀφηνίασεν
ὁ ἵππος τῆς Κομήσσης. Ὡς παράφορος
διήλθε πρὸ τῆς Πύλης.

Δούκισσα Ματθίλδη. Οἶμοι! Σπεύσατε!

Ὅρμῳσι πάντες, ἀλλὰ συναντῶσιν, ἐπὶ τῆς Πριγκηπίσσης στηριζομένην τὴν Κόμησσαν, ἥτις εἶχε σωθῇ, θεία συνάρσει, ἀβλαβῆς διὰ τῆς ἐδελοδυσίας γενναίου εὐπατρίδου, ἀναχατήσαντος μετ' ἀπιστεύτου τόλμης τὸν ἐκμανέντα ἵππον. Ἦν οὗτος ὁ Λάσκαρις, ὅστις ἐγένετο θῦμα τῆς αὐταπαρνήσεως αὐτοῦ, καδόσον, ὡς λέγει ἡ Πριγκηπίσσα, εἶδεν αὐτὸν μεταφερόμενον ἀναίσθητον καὶ κατηγματομένον. Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ ἡ Ματθίλδη ὠχρᾷ ὡς κηρὸς καὶ πίπτει λιπόθυμος. Πάντες σπεύδουσι πρὸς αὐτήν, ἐν ᾧ ἡ Δούκισσα Ἑλένη ψιθυρίζει, ἰδοὺ ἡ λύσις ἴσως τοῦ αἰνίγματος.

Μέρος Β'.

Ὁ Λάσκαρις, κατακείμενος ἐπὶ κλιντῆρος ἐν λαμπρᾷ τοῦ Μεγάρου αὐτοῦ αἰθούσῃ, ρεμβάζει περὶ τῆς Ματθίδης· ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι ἀναμένει αὐτὴν διὰ κρυφίας πύλης, συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ κήπου τῶν Ἀνακτόρων, καδόσον, οὐ μόνον λατρεῖ αὐτὴν καὶ τρυφερῶς ἀνταγαπάται, ἀλλὰ καὶ συνεδέθη πρὸς αὐτὴν διὰ μυστικοῦ γάμου, τελεσθέντος ἐν παρεκκλησίᾳ τινὶ παρὰ τὸν Μαραθῶνα. Τὴν ἔνωσιν ταύτην ἐν τούτοις, ἦν εὐλόγησεν ὁ Ὑψίστος, ἀγνοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ Λάσκαρις τήκεται ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ πάθους ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότης ἀφ' ἐτέρου, δι' ὃ καὶ ἀνακράζει

Ὡ μοῖρα, πῶς ἀρέσκεσαι
ἰδιότροπως τοὺς θνητοὺς ἐμπαίζουσα!

Ἐγὼ νυμφίος τῆς Δουκίσσης, συγγενῆς
ἐγὼ τῶν Φράγκων! Ποῦ τῶν πρώτων ἡμερῶν
οἱ ὄνειροι, αἱ φροῦδαι πᾶσαι χίμαιραι;
Ποῦ ὁ τυραννοκτόνος ἤδη κρύπτεται;

Καὶ πράγματι ἦν δυσχερὴς ἡ θέσις αὐτοῦ. Πρὸς αὐτὸν τὸν μυριόπλουτον, τὸν ἐνθουν πατριώτην, τὸν κηδεστὴν τῶν Βασιλέων, ἀφεώρα, ὡς πρὸς μόνον λυτρωτὴν ὁ δεινῶς πιεζόμενος λαὸς, ἐν ᾧ ἐκεῖνος, συνδεθεὶς ἤδη πρὸς τοὺς Φράγκους, ἐτελαντεύετο διαρκῶς μεταξύ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Τὰ περὶ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀγωνίας μανθάνομεν μετ' ὀλίγον ἐξ ὥραιας σκηνῆς μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν δύο διευθυντῶν. Προσδραμόντες οὗτοι, ἅμα ἔμαθον τὸ δυστύχημα, χαίρουσι μὲν ὅτι εὐρίσκουσι τὸν Λάσκαριν ὀλίγον βλαβέντα, ἀλλ' ἐκρήγνυνται ἀμέσως ἔπειτα εἰς πικρὰς μεμψιμοιρίας,

Τὴν ζωὴν σου θυσιάζεις σὺ
ὑπὲρ τῶν Φράγκων, ἐν ᾧ οὗτοι δέχονται
ἡμᾶς ὡς κύνες λυσσαλέους,

ἀνακράζει ὁ Φιλανθρωπινός, καὶ ἀφηγεῖται τὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Βρυεννίου διαδραματισθέντα. Ὁ Λάσκαρις, μανθάνων πῶς ἐξεδιώχθησαν τῶν ἀνακτόρων, κατ' ἀρχὰς ἀνασπᾷ ἐγχειρίδιον καὶ ἐλέγχει αὐτοὺς ὅτι ἠνέχθησαν τὴν ὕβριν, ἀλλ' ἀμέσως κατευναζόμενος, συμβουλεύει φρόνησιν καὶ ὑπομονήν· ἡ τροπὴ αὕτη ἐρεθίζει ἐτι μᾶλλον τοὺς δύο ἐπισκέπτας, οἵτινες ὑπενθυμίζουσιν αὐτῷ τὸ παρελθόν, τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐλπίδας, ὅτε αὐτὸς ἦν ὁ ἐμψυχὼν καὶ παροτρύνων αὐτούς,

«— Θαρρεῖτε, φίλοι, ἀνεφάνεις, εὐσταλῆς
ἐκ τοῦ ληθάργου αὐδῆς ἀνεγείρεται
ἡ χώρα τῶν ἡρώων· ἀνακτήσαμεν
τῆς αὐτοκρατορίας τὴν πρωτεύουσαν,
τὴν Θράκην, τῆς Ἠπείρου μέρος κράτιστον,
τὴν Θεσσαλίαν καὶ τῶν νήσων τὰς πολλὰς.
Ἐνταῦθα μόνον πλεον διασώζεται
ἡ μυσσὰ τῶν Φράγκων ἐπικράτησις,
ἀλλ' ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς λυτρώσεως,
καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἔργον τὸ τρισένδοξον
ἐπεφυλάχθη. —»

Στρατηγόπουλος. Νύκτας ὅλας ἐξαλλοὶ
εἰς τῆς πνυκὸς τὸν βράχον διηνόμεν,
τοιαῦτα θεία μελετῶντες σχέδια,
ἐν ᾧ τὸ σέλας πέριξ τὸ θεσπέσιον
διέχεεν ἡ Φοῖβη, καὶ ὡς ἐμψυχὸς
μακρόθεν ἐμειδία ἡ ἀκρόπολις.

Λάσκαρις. Πρὸς τι τοιαύτας ὁμιλίας σήμερον;

Ὁ Φιλανθρωπινὸς ἀπαντᾷ ὅτι πάντες οἱ μεμυημένοι θεωροῦσιν ὡς ἐπιστάσαν τὴν κατάλληλον πρὸς ἐνέργειαν ὥραν, ὅτι ἐξεγυμνάσθησαν ἤδη κρυφίως οἱ τρισχίλιοι τῶν μεταζουργειῶν ἐργάται, ἅτινα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχεν ἀγοράσει ὁ Λάσκαρις, καὶ ὅτι ἡ φοβερὰ ἐταιρία τῶν Καταλανῶν,

ἦν ἀπαρτίζει πεζομάχων δύναμις
μυρίων καὶ ἱππέων σῶμα κράτιστον,
περιελθούσα εἰς ἔριδα ἐν Βυζαντίῳ πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον, κατήρχετο πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δι' ὃ καὶ προσθεται ὁ Φιλανθρωπινός,
τὴν σύμπραξιν ἐκείνων ἐξασφάλισον,
τοὺς Φράγκους θραύσον, τὴν πατρίδα λύτρωσον,
καὶ σὺ τὸ στέμμα τότε περιβλήθητι,
Δοῦξ Ἑλλήν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ λαοῦ πατὴρ.

Ἀλλ' ὁ Λάσκαρις διστάζει πάντοτε,
Ἀδύνατον . . . Σπουδαῖα μὲ κωλύουσι
προσκόμματα . . . Ὀλίγον ἀναμείνατε.

Στρατηγόπουλος. Σὺ λέγεις τοῦτο, σὺ, ὁ ἐνθους ἄλ-
νυγ τρέμεις καὶ διστάζεις; [λοτε,

Φιλανθρωπινός. Τρισκατάρatos
ἡ ὥρα καδ' ἦν πρῶτον ἐπλησίασας
τοὺς Φράγκους.

Στρατηγόπουλος. Ενδυμεῖσαι, σὲ ἀπέτρεψα
καὶ τότε, ἀλλ' εἰς μάτην.

Φιλανθρωπινός. Τὴν ἀλήθειαν
Ὁφείλομέν σοι οἱ θερμῶς φιλοῦντές σε.
Ἀπὸ τίνος ποικίλα ψιθυρίζονται
οἱ τὴν ζωὴν ἐκδέντες ὑπὲρ σοῦ, σφοδρῶς

ἀγανακτοῦσιν ἤδη, καὶ ἡ δύσηχος
τῆς προδοσίας λέξις
Λάσκαρις. "ὦ οἱ ἄθλιοι!
Τίς ὁ τολμήσας;
Στρατηγόπουλος. Τοῦτο ἀδιάφορον,
Ἐκ τοῦ ληθάργου τέλος σὺ ἀνάκυψον
Οἱ δύο Θηβαῖοι ἀποχωροῦσι καὶ ὁ Λάσκαρις,
ρίπτόμενος καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, φωνεῖ.
"ὦ οἶα θέσις ἡ ἐμὴ· ἀπαίσιος
μὲ περιβάλλει ζόφος ἀπογνώσεως,
στυγνὸν ἢ μοῖρα μοι πρόβάλλει διλήμμα
καὶ δι' ἀβύσσων μὲ κυκλοῖ. Διέξοδος
τίς μένει πλέον; Ἡ πατρίς μου μὲ καλεῖ,
τοὺς ἱερούς μου ὅρκους ἐνθυμίζουσα,
καὶ ἀφ' ἐτέρου, φίλτρον ἀτελεύτητον
πρὸς τρυφερὰν συμβίαν μὲ μετέτρεψεν
εἰς εἴλωτα τῶν Φράγκων.
(ἀναπηδῶν) Τίς ὠμίλησε;
Τὰς ἀπαίσις λέξεις πῶς ἀπέδωκε
τῶν τοίχων τούτων ἡ ἡχώ! Νομίζουσι
τὸν Λάσκαριν προδότην. "ὦ ἀπέραντος
ὠκεανὸς αἱμάτων πρὸς ἀπάλειψιν
τοῦ αἵσχους τούτου ἀπαιτεῖται.
(σύρων ἐγχειρίδιον·)

Θάνατος
εἰς τοὺς τυράννους! Τὰς ῥομφαίας δράζετε
πιστοὶ ἐταῖροι! Πανσθενὴς κατέρχεται
εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς ὁ Λάσκαρις!
Πατρίς, πατρίς φιλότατη, πᾶς ἀνήκω σοι,
εἰς σὲ καὶ μόνον!
Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω δῆλον ἡ πλάστιγξ φαίνεται
κλίνουσα πρὸς τὸ καθήκον, ἀλλὰ τότε ἡ δράσις περι-
πλέκεται τεχνικώτατα. Διανοίγεται θυρίς, κρυπτομένη
ὑπὸ διανθῶν θάμνων, ὁ Λάσκαρις σπεύδει καὶ ἡ Μα-
θίλδη, εἰσορμῶσα, ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.
Ἐκχέονται τότε περιπαδῶς αἱ φλογεραὶ ἐκφράσεις τοῦ
ἀμοιβαίου φίλτρου, ἀλλὰ τῆς Μαθίλδης τὴν χαρὰν ἐπὶ
τῇ διασώσει τοῦ φιλτάτου μαραίνει τὸ τῆκόν αὐτὴν
μυστικόν,
ὀπλίσθητι
διὰ παντὸς τοῦ σθένους τῆς καρδίας σου
λέγει ἐπὶ τέλους καὶ ἀγγέλλει ὅτι
Εἰς τὸν Γραβῖναν, τοῦ Ῥοβέρτου ἀδελφόν,
ὡς νόμφην μὲ προσφέρει ὁ Βρυέννιος,
Ἐν ᾧ δὲ ὁ Λάσκαρις ἀπομένει κατὰ πληκτος ἐπὶ τῇ
εἰδήσει, προστίθουσιν ὅτι τὰ πάντα ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς
διεζήχθησαν καὶ ὅτι, ὑπογραφέντος ἤδη τοῦ συμβολαίου,
ἐγγίζει ἡ φρικώδης ὥρα, ἣν ἐφοβεῖτο πάντοτε.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χαϊδάργου.

(Συνέχεια.)

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔκαμε ταχέως ὑπολογισμὸν τῶν ἐσόδων, σιωπηλῇ: Τὸ Δρόννιγχαφ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἔχη ἀξίαν περίπου τετρακοσίων χιλιάδων ταλλήρων. Ἄν τὸ κεφάλαιον ἔφερε μόνον 2½ τοῖς ἑκατὸν κέρδος, ὁ Καϊῦ δὲ ἐλάμβανεν ἐξ αὐτοῦ εἰσόδημα τοῦλάχιστον 10000 ταλλήρων.

Πολλοὶ κτηματῖαι, ἔχοντες τόσον εἰσόδημα, ἔζων μὲ τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων τοῦ Καϊῦ — Ἡδύνατο λοιπὸν καὶ αὐτοί, οἱ Βιτσδωρφ, νὰ ζῶσι μὲ τὸ ἥμισυ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κτήματος. Ἐξοικονομοῦντες λοιπὸν 5000 ταλλήρα κατ' ἔτος, δὲ εἶχον ἐντὸς δέκα ἐτῶν 50000 ταλλήρα· καὶ τὰ δέκα ἔτη δὲ παρήρχοντο τόσον ταχέως! Καὶ τόκοι ἐπὶ τόκων! Πόσον εὐκόλως δὲ ἠδύνατο ἡ περιουσία, ἂν ἐγίνοντο εἰς ὅλα τὰ πράγματα οἰκονομία!

Ποσάκις ὁ Καϊῦ ἔδωκε μεγάλα ποσὰ χρημάτων διὰ διαφόρους εὐεργετικοὺς σκοποὺς, καὶ πόσα ἄλλα μικρότερα ποσὰ εἰς ἀπόρους! Καὶ μία τοιαύτη ζημία, ὡς ἡ τελευταία, δὲ ἦτο ἐξ ἀπαντος ἴση πρὸς τὸ κέρδος ἐνδὸς ὀλοκλήρου ἔτους διὰ τὸ ἐν Λονδίῳ κατάστημα.

Λοιπὸν, οἰκονομία! οἰκονομία!

Ἄλλ' ἐπεὶ ἔως τῶρα πάντοτε ὑπελόγιζεν ἐπὶ τῇ βάσει ἀπλῶν εἰκασίων, ἐπεθύμει δὲ τέλος πάντων νὰ γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀληθινὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἐπωφελήθη τὴν εὐκαιρίαν ταύτην καὶ ἠρώτησεν τὸν Καϊῦ:

«Δὲν μοῦ λές, ποῖα εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀξία τοῦ Δρόννιγχαφ καὶ πόσον εἶνε τὸ κεφάλαιον, τὸ ὅποιον ἔχεις εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ κατάστημα;»

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἠπόρει πῶς ἐτόλμησε μὲ τοιοῦτον τρόπον ν' ἀπευθύνῃ τοιαύτην ἐρώτησιν πρὸς τὸν Καϊῦ, ὅστις οὐδέποτε ἐξεφράζετο περὶ τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως. Ἄλλ' ἤδη εἶχε προφέρει τὴν ἐρώτησιν, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ.

«Ὡς πρὸς τὸ Δρόννιγχαφ, ἐξαργυρεῖται ἐκ τῶν περιστάσεων. Ὡς πρὸς τὸ κατάστημα δὲ ἐν Λονδίῳ —»

«Αἶ, — λοιπὸν;»

«Ἀχ, ἀγαπητὴ Κλεμεντίνα, τί μ' ἐρωτᾷς περὶ ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοεῖς;»

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστηθῇ ἡ Κλε-

μεντίνα Ἰουλία. Ἄλλ' ὁ Καϊῦ ἐγνώριζε τοῦτο καλῶς. Ἐνόει κάλλιστα τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς λόγους τῶν ἐρωτήσεών της καὶ προσεποιεῖτο ἀπάθειαν καὶ ἀφέλειαν μετ' ἴσης ὑποκρίσεως, ὡς καὶ ἐκείνη.

Ὅτε παρετήρησε τὴν δυσηρεστημένην ὄψιν της, ὁ Καϊῦ ἐγινεν ἐπὶ δυστροπώτερος. Ὅπως ἕκαστος ἄνθρωπος, οὕτω καὶ ὁ Καϊῦ εἶχεν ἐν ἐαυτῷ ἀντιπατικὰς τινὰς ὁρμὰς, αἷς δὲν ἠδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ καὶ καταπνίξῃ.

Ἄλλ' ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία τὴν ἡμέραν ταύτην συνέλαβεν ἐν σχέδιον ἐν τῇ νῇ αὐτῆς, τὸ ὅποιον ὄχι μόνον ἀπαρχόμεν αὐτὴν ζωηρότητα, ἀλλὰ ἀσφασίσειν ὑπ' αὐτῆς ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἐκεῖνος ὅστις ἀναγνωρίζει τὸ ὀρθὸν καὶ δὲν τὸ ἐκτελεῖ ἀλλὰ περιμένει, δὲ μὲν αἰωνίως ἀναποφάσιτος καὶ δισταζων.

«Θὰ σοὺ κάμω μίαν πρότασιν, ἀγαπητὴ μου Καϊῦ» ἤρξατο λέγουσα. «Κάμε τὸ ταξεῖδι μόνος σου. Σὲ παρακαλῶ μάλιστα. Σὺ ἔχεις ἀνάγκη ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως. Ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχομεν τοιαύτην ἀνάγκη. Διατί νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ φρατὶν μὰς Δρόννιγχαφ;»

«Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ταξεῖδι δὲ εἶνε εὐδηνότερον, ἂν ὑπάγῃ μόνος μου,» ἀπήντησεν ὁ Καϊῦ, δεικνὼν ἐπὶ τῶν χειλέων προφανῇ τινὰ ὑπαιτιγμόν.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐνόησεν, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ὀργισθῇ.

«Ἰσα, Ἰσα!» ἀπήντησε «καὶ δι' αὐτὸ σοὺ τὸ ἐπρότεινα. Εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν περιττὰς δαπάνας. Μία ζημία, ὡς αὐτὴ τοῦ Λονδίνου, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπανορθωθῇ οὔτε εἰς ἐν ἔτος — ἐκτὸς ἐὰν εἶσαι ἑκατομμυριοῦχος. —»

«Ἰσως εἶμαι!» ἐψιθύρισεν ὁ Καϊῦ καὶ ἐτακτοποίησε τὸ περὶ τὸν λαίμῳ του μεταξωτὸν μανδύλιον μὲ τόσην ἡσυχίαν καὶ ἀπάθειαν, ὡς ἂν εἰ πάντα τὰ συζητηθέντα ταῦτα πράγματα ἦσαν μηδαμινὰ καὶ οὐδενὸς λόγου ἀξία.

«Διατί διεκφεύγεις τὰς ἐρωτήσεις μου, καὶ διατί μὲ εἰρωνεύεσαι, ὅταν σοὺ ὁμιλῶ τόσον φρόνιμα καὶ συνετά, Καϊῦ; Εἶνε καλὸν αὐτὸ ποὺ κάνεις; Δὲν εἶσαι λοιπὸν μὲ τίποτε εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅσα σοὺ λέγω;» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, μόλις καὶ μετὰ βίας μετριά-
ζουσα τὴν ὀργὴν της.